

Arrest

**nr. 53 177 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees geboren op 23 mei 1987 te Lezhe en bent u Albanees staatsburger. Eind jaren '80 woonde u met uw familie in het dorpje Rrile (district Lezhe). Daar hadden jullie een lap grond naast die van Islam Koleci. Ten gevolge van een grondconflict tussen uw vader en Islam schoot uw vader op zijn buurman waardoor deze aan zijn been verwond raakte. Twee of drie jaar later verzoenden uw vader en Islam zich. Sindsdien waren er geen problemen meer. Later, in 1994 of 1995, overleed Islam aan een natuurlijke dood. In maart of april 2005 zond Ramiz, de zoon van Islam, mensen om u en uw vader te bedreigen omdat hij zich wilde wreken. Gezien het enige conflict dat uw familie met de familie Koleci had het gronddispuut tussen uw vader en Islam was, ging u ervan uit dat dit de oorzaak van Ramiz' verlangen tot bloedwraak was. Ongeveer een maand na de

bedreigingen ging uw vader naar de politie. Onmiddellijk werd Ramiz opgeroepen voor ondervraging. Sindsdien ontvingen jullie geen rechtstreekse bedreigingen meer. Wel vernamen jullie via een kennis dat Ramiz de vendettzaak tussen jullie families wilde beëindigen op voorwaarde dat jullie 35000 euro, i.e. de waarde van de grond waarover er in de jaren 1980 een dispuut was, betaalden. Jullie konden dit evenwel niet betalen. Ongeveer anderhalve maand na de politieklacht schakelden jullie ook de voorzitter van het dorp in. Hij contacteerde de familie van Ramiz, maar die wilde van geen verzoening weten. Hoewel jullie nog steeds gingen werken en u ook af en toe met vrienden uitging, bleef u zoveel mogelijk binnen. In augustus of september 2006 verliet u Albanië op aanraden van uw vader. Zelf had u immers geen schrik en wou u niet alles in Albanië achterlaten. In september 2006 trok u naar uw zus Mirela (O.V. 4.892.795) die hier in België verblijft. Na een tweetal weken contacteerde zij de politie met de vraag u naar Albanië terug te leiden. U werd door de politie ondervraagd en u verklaarde toen minderjarig te zijn en op 23 mei 1989 geboren te zijn. Korte tijd later, i.e. op 11 september 2006, werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken ondervraagd en daar herhaalde u op 23 mei 1989 geboren te zijn. U vervolgde dat u naar België was gekomen omdat u houdt van België. U verklaarde toen in Albanië geen problemen gehad te hebben. U kon toen de volledige waarheid niet vertellen om tijd te winnen en uit schrik dat u anders gerepatrieerd zou worden. U vroeg toen geen asiel aan. Na een verblijf van enkele maanden in België vertrok u naar Duitsland waar u op 2 mei 2007 een asielaanvraag indiende. Op 13 juni 2007 werd u naar België overgebracht. Daarop trok u naar een neef in Italië, waar u geen asielaanvraag indiende omdat Italië zich te dicht bij Albanië bevindt. Vanuit Italië trok u naar Montenegro waar u uw vader ontmoette die u twee belangrijke documenten in verband met uw asielrelaas overhandigde. Het ging om twee documenten van mensen die zich met de verzoening tussen uw familie en de familie Koleci bezighielden. Daarna trok u naar Zweden en Noorwegen waar u telkens een asielaanvraag indiende, respectievelijk op 22 augustus 2008 en 22 oktober 2008. Noorwegen repatrieerde u op 15 mei 2009 naar België en u vroeg hier op 5 juni 2009 asiel aan. U verklaarde niet naar Albanië te kunnen terugkeren uit vrees er opgesloten te moeten leven. Sinds uw vlucht uit Albanië vernam u nog dat uw vader ander werk heeft en dat alles goed met hem gaat. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: twee geboorteaktes uitgereikt op 3 juli 2007 en op 10 oktober 2008 te Lezhë; en twee documenten, één van het dorpshoofd van Rrile (d.d. 9 oktober 2008) en één van de Misioni i Pajtimt Mbarekombetar (Mission of Nationwide Reconciliation) van Lezhe (d.d. 10 februari 2009, ter staving van uw verklaring dat er tussen de familie Koleci en uw familie geen verzoening mogelijk is.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het feit dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling komt te staan. U beweerde immers, toen u in september 2006 in België aankwam, ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 23 mei 1989 het levenslicht zag (DVZ 11/09/2006, vraag 1), terwijl u bij uw asielaanvraag tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde twee jaar eerder, i.e. op 23 mei 1987, geboren te zijn. Uw uitleg hiervoor, met name dat u bang was om naar Albanië gerepatrieerd te worden en dat u uw geboortedatum wijzigde om uw procedure te rekken, is hiervoor geen afdoende rechtvaardiging (CGVS, p. 2). Voorts dient er vastgesteld te worden dat u, hoewel u in België reeds in september 2006 aankwam, pas drie jaar later, op 5 juni 2009, asiel aanvraag. Nochtans verbleef u voor uw asielaanvraag in Duitsland d.d. 2 mei 2007 ettelijke maanden in België en werd u door Duitsland op 13 juni 2007 naar België overgebracht. Verder verbleef u verschillende maanden in Italië, maar daar diende u evenmin een asielaanvraag in. U gaf hiervoor de weinig afdoende verklaring dat, hoewel er voor u geen specifieke reden was om Italië te verlaten, u verder van Albanië wou zijn (CGVS, p. 9). Uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw geboortedatum, uw uiterst laattijdige asielaanvraag in België en het niet indienen van een asielaanvraag in Italië kunnen echter geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze bevinding wordt bevestigd door een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnen. Zo verklaarde u in september 2006 aan de politie van Vorst die u in de woning van uw zus kwam oppikken dat u op reis was in België. Verder blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11 september 2006 dat u in uw land van herkomst geen problemen had en dat u naar België kwam omdat u van België hield (DVZ 11/09/2006, vraag 6). Naar aanleiding van uw asielaanvraag verklaarde u op het Commissariaat-generaal echter dat u uit Albanië vluchtte omdat uw familie verwickeld was in een bloedvete met de familie Koleci (CGVS, p. 16-25). Hiermee geconfronteerd gaf u de geheel onafdoende verklaring dat u de wet niet goed kende en dat u uw

problemen niet vertelde uit angst gerepatrieerd te worden (CGVS, p. 9). Bovenstaande (aanzienlijke) tegenstrijdigheid ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw volledige asielaanvraag. Dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde betrokkenheid in een bloedwraakzaak blijkt tevens uit het feit dat uw houding en handelen en uw vaders houding sinds 2005, toen de bloedwraakzaak zou zijn losgebarsten, moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met een houding van personen die daadwerkelijk in een bloedvete verwickeld zijn. Zo verklaarde u dat u sinds de bedreigingen van maart of april 2005 nog steeds ging werken, dat u nog steeds af en toe met vrienden een glas ging drinken en dat u tot ongeveer een maand voor uw vertrek met de auto reed. Ook uw vader bleef werken. Sinds uw vertrek uit Albanië veranderde hij zelfs van werk. Bovendien verklaarde u dat hij van het leven profiteert en dat hij af en toe eens naar de zee – op een kwartiertje van bij jullie thuis – gaat (CGVS, p. 4; p. 14-15; p. 23). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat aan uw administratieve dossier werd toegevoegd dat, wanneer iemand werkelijk in een bloedvete verwickeld is, de mannelijke leden van de geviseerde familie zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Alle taken worden dan door de vrouwelijke familieleden overgenomen. In het licht van deze informatie dient wederom besloten te worden dat er aan de door u beweerde bloedvete geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Gezien voorgaande bevinding wordt ook de geloofwaardigheid van de door jullie ondernomen zoektocht naar bescherming sinds de bedreigingen van maart of april 2005 geheel ondergraven. Dit blijkt eveneens uit een voorname tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Aanvankelijk verklaarde u dat jullie eerst verzoeners naar de familie Koleci stuurden en dan pas de politie contacteerden (CGVS, p. 19), terwijl u enige tijd later zei dat jullie een maand na de bedreigingen eerst naar de politie gingen. Anderhalve maand na jullie politieklacht zonden jullie eenmalig verzoeners naar de Koleci's (CGVS, p. 21-22). Hiermee geconfronteerd herhaalde u op onafdoende wijze enkel dat jullie eerst de politie contacteerden en daarna pas verzoeners zonden (CGVS, p. 24). Ook aan de door u neergelegde documenten ter staving van de door u beweerde verzoeningspoging(en) kan geen enkele bewijswaarde gehecht worden. Naast het feit dat documenten – om bewijskrachtig te zijn – dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is, kan bovendien opgemerkt worden dat u beweerde deze documenten hoogst persoonlijk in Montenegro afgehaald te hebben. U was sinds 2006 slechts één keer in Montenegro en dit was vóór uw asielaanvraag in Zweden d.d. 22 augustus 2008. Nochtans dateren de door u neergelegde documenten, die u, zoals aangehaald, persoonlijk in Montenegro zou hebben afgehaald, respectievelijk van 9 oktober 2008 en 10 februari 2009. Hiermee geconfronteerd vond u het heel bizar en had u hiervoor geen enkele uitleg (CGVS, p. 10-12). Voorts beweerde u dat geen enkele verzoeningscommissie zich met uw bloedwraakzaak bezighield (CGVS, p. 21), terwijl uit het door u neergelegde document d.d. 10 februari 2009 blijkt dat de verzoeningsorganisatie “Misioni i Pajtimt Mbarekombetar” (Mission of Nationwide Reconciliation) zich ermee bezighield. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden toegekend, waardoor ook de geloofwaardigheid van de door u ondernomen verzoeningspogingen in het kader van de door u beweerde bloedvete fundamenteel ondermijnd wordt.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. Ze bevestigen immers hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit, waaraan echter niet getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eerste middel

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1958, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij doet gelden dat de verwerende partij uit het oog verliest dat, indien geen of onvoldoende overtuigend bewijsmateriaal wordt overgelegd, de erkenning zal afhangen van zijn verklaringen, waarbij een dubbel onderzoek moet worden gevoerd, enerzijds naar de interne samenhang van de verklaringen, en anderzijds naar de verenigbaarheid met gekende feiten. In casu, zo stelt verzoeker, is dat laatste onderzoek niet gevoerd. Hij citeert uit de website van de Canadese Commissie voor Immigratie en het Statuut van Vluchtelingen, die naar zijn mening zijn verklaringen versterkt betreffende de aard en de regio van de bloedwraak, en betreffende het bestaan van een Commission of Nationwide Reconciliation, en waaruit het reële risico

voor verzoeker om slachtoffer te worden van bloedwraak blijkt. De door hem afgelegde verklaringen, zo besluit hij, doen hieraan geen afbreuk.

2.1.2. Elke asielaanvraag moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.1.3. De Raad stelt vast dat het bestaan van bloedwraak in Albanië geenzins wordt ontkend door de verwerende partij. Meer nog, in de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie wordt het fenomeen van de vendetta uitdrukkelijk erkend. De geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker zijn onder meer aan deze gekende feiten getoetst, waarna de verwerende partij, op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, zoals ondersteund door de stukken van het administratief dossier, terecht heeft besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde betrokkenheid in een bloedwraakzaak. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat uiteraard niet wanneer uit de aard van de verklaringen van de asielzoeker blijkt dat ze ongeloofwaardig zijn.

2.1.4. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de vaststellingen, zoals in de bestreden beslissing opgenomen, te weerleggen, zodat ze onverminderd overeind blijven en de Raad, samen met de verwerende partij, concludeert, niet alleen dat zijn algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling is komen te staan, maar ook dat verzoekers verklaringen omtrent zijn gaan en staan dermate haaks staan op de informatie die zich in het dossier bevindt dat ze zijn geloofwaardigheid volledig ondermijnen. De verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zoals verzoeker dat tracht te doen middels zijn verwijzing naar het rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie is niet van aard om die geloofwaardigheid te herstellen. Deze vaststelling wordt nog versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die werden afgelegd en de onverzoenlijkheid van verzoekers' verklaringen met de door hem voorgelegde documenten. Het middel is niet gegrond.

2.2. Tweede middel

2.2.1. Een tweede middel wordt afgeleid uit de schending van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat ze is genomen na een grondig onderzoek, onder meer wat betreft de bewijskracht van documenten. De voornoemde Canadese Commissie -die andermaal door hem wordt geciteerd- zou nl. hebben vastgesteld dat er een reëel probleem bestaat omtrent de « authenticatie van documenten » die uitgaan van verzoeningscommissies. Verwerende partij, zo wordt herhaald, had moeten nagaan of verzoekers verklaringen stroken met de algemeen gekende feiten. Verzoeker besluit dat « de traditie van bloedwraak in Albanië, i.e. in Lezhe en Rile een klein dorp, alsook de gedachte dat hij op ieder ogenblik kan worden gedood of gewond door de familie van zijn burens, een subjectieve vrees voor vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1 A vluchtelingenverdrag. »

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, de bekende gegevens over het land van herkomst en alle dienstige stukken, en dat verzoeker tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). In het bijzonder, wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van de

beweerdelijke verzoeningspogingen, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat om bewijskrachtig te kunnen zijn, de documenten moeten kaderen binnen een geloofwaardig relaas, hetgeen, zoals reeds blijkt uit het eerste middel, niet het geval is. Bovendien blijkt dat verzoeker niet in staat is de vaststellingen aangaande de verschillende ongerijmdheden tussen de door hem voorgebrachte documenten en zijn verklaringen desbetreffend te weerleggen. De Raad ziet dus niet in hoe de verwijzing naar algemene informatie over de problematiek rond de authenticatie van documenten verzoeker enig soelaas kan brengen. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus zou worden verleend. Hij brengt echter geen argumenten bij, en de Raad kan er geen afleiden uit de stukken van het dossier, die de toekenning van deze status zou kunnen verantwoorden.

4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die de Raad pertinent worden bevonden, want betrekking hebbend op de kern van het asielaas te ontwichten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS